

(1938 - 2016)

MAHMUT ÇALIŞKAN

Emirdağlı Mahmut Çalışkan Ağabey 1938 doğumludur. Şeyh Ali Efendinin en küçük oğludur. Bediüzzaman Hazretleri 1944 senesinde mecburi ikamet etmek üzere Emirdağ'ına gönderildiğinde altı yaşındadır. TÜİK bilgilerine göre, Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ'a geldiği sene bu küçük ilçenin nüfusu 5.491 kişidir. Küçük bir yerleşim merkezi...

Mahmut Çalışkan, Hz. Üstad'ın hizmetlerinde bulunmuş ve iki seneden fazla şoförlüğünü yapmış bahtiyar ağabeylerimizdendir. Hz. Üstad'la ilgili tarihi değeri çok yüksek hatıraları vardır...

Yabancı bir yere, gurbete, kimsesiz, yaşlı haliyle gönderilen Said Nursi'yi daha ilk Emirdağ gününden itibaren -Hz. Üstad'ın tabiriyle- 'Çalışkanlar Hanedanı' sahip çıkıyor ve bu tesahup son nefeslerine kadar sadakatle devam ediyor. Çalışkanlar Hanedanı yaş sırasıyla; Osman, Abdullah, Mehmet, Hasan, Ahmed ve Mahmut Çalışkan olarak altı kardeşler. Bir de onların evlatları var... Mehmet Çalışkan'ın evladı Ceylan Çalışkan, varis ve vekil olarak Hz. Üstad'ın en yakın talebelerindedir. Mahmut Çalışkan, Ceylan Çalışkan'ın amcasıdır. Fakat amca Mahmut, yeğen Ceylan'dan yedi yaş küçüktür. Çalışkan'lara dedeleri kardeş olmaları hesabıyla Mustafa Acet de ilave edilebilir. Hattat Mustafa Acet ağabeyin de Emirdağ hizmetlerinde çok fedakârlıkları vardır.

Bugün için 2016 itibarıyla, Çalışkanlar Hanedanı'ndan Bediüzzaman Hazretlerini gören ve hizmetlerinde bulunan zevattan sadece Mahmut Çalışkan Ağabey hayattadır¹... Kendisine muhtelif tarihlerde ziyaretlerim oldu. Son Emirdağ ziyaretimde, daha evvel çekilmiş video kayıtlarımdan yazdığım taslak haldeki hatıralarını tashih ettirdim.

Mahmut ağabeyin hatıralarının ilk bölümünde; Bediüzzaman'ın Emirdağ'ına ilk gelişi, ilk yılları, kaldığı ev ve Emirdağ Lâhikası'nda bahsi geçen o dehşetli yangın hadisesi var... Hz. Üstad'ın Emirdağ'da kaldığı evin niçin satın alınıp müze haline getirilemediğini de sordum Mahmut ağabeye...

Mahmut Çalışkan'ın en masum döneminde, 1953 senesinde, 15 yaşında iken gördüğü sadık bir rüya var. Hz. Üstad bu rüyaya çok önem veriyor ve hemen lâhika mektubu olarak neşrettiriyor... Mektubun orijinal bir nüshası arşivimizdedir... Küçük bir araştırmayla Stalin'in ölüm şeklini ve tam ölüm tarihini tespit edince hayretler içinde kaldık. Zira rüya Stalin'in gebertilmesiyle ilgilidir...

Bediüzzaman Hazretlerinin Isparta'da -sonradan müze olan- evinde sergilenen 1954 model Cehavrolet marka bir otomobil vardır. Bu otomobil 1956 yılında Mahmut Çalışkan'ın da içinde bulunduğu bir heyet tarafından satın alınıyor. Adı geçen otomobilden önce, Hz. Üstad'ın kısa bir müddet için kullandığı bir jip de var. Jip satılıp yerine bu Chevrolet marka otomobil alınıyor. Biraz daha gerilere doğru gidersek, 1949 senesinde ağabeylerin satın aldığı fakat Hz. Bediüzzaman'ın daha hiç görmeden geri götürün dediği, Austin marka bir otomobil daha vardır. Her üç arabanın da satın alınmasının, kullanılmasının birinci

¹ NOT: Mahmut Çalışkan Ağabey hatıraları yayına hazır hale getirilip tekemmül ettikten sonra, 13 Eylül 2016 tarihinde, mübarek Kurban Bayramı'nın ikinci gününde, solunum yetersizliği teşhisi ile tedavi gördüğü Eskişehir Tıp Fakültesi Hastanesi'nde vefat etti. Kendisinden yaşça daha büyük olan yeğeni Ceylan Çalışkan'ın hemen yanına, Emirdağ kabristanına defnedildi. Mahmut ağabeyimize Allah'tan rahmetler niyaz ediyoruz.

şahidi Mahmut Çalışkan ağabeydir. Bunların hikâyesini ayrıntılı bir şekilde kendi ifadelerinden okuyacağız...

Mahmut Çalışkan ağabeyin hatıralarında Bediüzzaman'ın Emirdağ'ında zehirlenmesi, Tefik İleri ile görüşmesi gibi önemli mevzular da var...

Mahmut Çalışkan Anlatıyor:

1938 Emirdağ doğumluyum. Hasb-el kader Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretlerinin hizmetlerinde bulunmak nasip oldu.

EMİRDAĞ'INA GELDİĞİ GÜN HÜKÜMET MEYDANINDA İKİNDİ NAMAZINI KILMIŞTI

Üstad'ımız 1944 senesinde Denizli hapishanesinden çıktıktan sonra, mecburi ikamet etmek üzere, insanlardan tecrid etmek maksadıyla kimse bilmesin, tanımasın diye o zaman küçük bir yer olan Emirdağ'ına gönderiliyor. Açık hava hapishanesi gibi... Fakat sonradan Üstad'ımıza bu açık hava hapishanesini de çok gördüler... (31 Temmuz 1944 sürgün emrinin verildiği tarihtir)

Tam ikinci namazının çıkma saatinde geliyorlar Emirdağ'ına. Yanında iki jandarma var, hükümete gidecekler. O yıllar öyle dehşetli bir zaman ki, dini, insanlardan tecrid etmişler, yasaklamışlar. Kur'an'ı da yasaklamışlar, ezanı Türkçeleştirmişler. Camilerin de çoğunu kapatmışlar. Birkaç camiye usulen açık bırakıyorlar ama oraya gidenleri de kaydediyorlar. Ben Kur'an öğrenmeye gidiyordum, bir gün baskın yapılacak diye haber geldi, arka kapıdan kaçmıştık. Böyle dehşet veriliyordu...

İşte Üstad'ımız yanındaki jandarmalarla böyle bir zamanda geliyor Emirdağ'ına. Akşamüzeri, ikinci namazı vaktinin çıkma saati... Hükümetin önüne gelince Üstad'ımız hükümet binasına girmiyor, seccadesini meydana, hükümetin önüne seriyor, ikinci namazını orada eda ediyor. Ondan sonra giriyor içeriye. Orada Üstad'ı gören insanlar, Emirdağlılar hayretle bu adam kimdir diye bakıyorlar. Herkes camiye gitmeye korkuyor, bu adam hükümetin önünde seccadeyi seriyor namaz kılıyor... Emirdağlılar hayretle bakıyorlar namaz kılarken... Üstad'ımız namazı kıldıktan sonra karakola teslim oluyor. Karakol o akşam Üstad'ımızı bir otele yerleştiriyor.

Üstad'ımızın yüzü çehresi nurun ala nurdur. Baktığınız zaman insanı cezp ediyor. Yani bir daha gözünüzü ayırmak istemiyorsunuz. Mıknatıs var ya demiri nasıl çeker, insanı adeta mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Kıyafeti dersiniz, hiçbir hocada olmayan bir kıyafeti vardı. Sarığı ve cüppesi hiçbir kimsede yoktu. Üstad'ımızın sakalı yoktu, fakat çok sakallı hocalar vardı, sarıkları, cüppeleri de vardı ama insanlar rağbet etmiyordu o zaman.

ÇALIŞKANLAR, ÜSTAD'I İLK GÜNÜNDE ZİYARET ETMEYE BAŞLIYOR

1944 senesinde Emirdağ'ına geldikten sonra tanıdık biz Üstad'ımızı. Mehmed Çalışkan ağabeyim eskiden bir ara duymuş, Bediüzzaman'ın varlığından haberi olmuş, fakat Üstad'ımız hep hapishanelerde olduğu için bir türlü görüşmek nasip olmamış. Emirdağ'ına geldikten sonra görüşebildiler.

Ağabeylerim duyuyorlar Üstad'ımızın Emirdağ'ına geldiğini. Görüşmek yasak olmasına rağmen, ilk günde küçük ağabeyim Hasan Çalışkan gidiyor Üstad'ımıza. Otelde ziyaret ediyor, elini öpüyor, hoş geldiniz diyor, Üstad'ımıza ihtiyaçlarını soruyor; "Bir ihtiyacınız varsa getirelim" diyor. Ertesi günü Mehmed Çalışkan ağabeyim, bir gün sonra da Osman Çalışkan ağabeyim gidiyor. Birer gün ara ile Üstad'ımızı gidip odasında ziyaret ediyorlar, elini öpüyorlar. "Hoş geldiniz efendim, bir ihtiyacınız varsa temin edelim, yardımcı olalım" diyorlar. Tabi Üstad'ımız bundan çok memnun kalıyor. Yabancı bir yerde, gurbette, kimsesi yok, yaşlı; böyle gelmelerinden dolayı çok memnun oluyor. Bizim ailemizin Üstad'ımızla tanışması böyle başlıyor.

10-15 gün daha geçiyor. Otelin altında kahve vardı. Gürültü oluyor diye Mehmed Çalışkan ağabeyimler, rızasını alarak otelin yakınında bir ev tuttular, o eve geçti Üstad'ımız. Orada kalmaya başladı yalnız başına. Bu evde, iki odalı küçük bir yerde kalıyordu Üstad'ımız.

*Bediüzzaman hazretlerinin Emirdağ'da kaldığı evin Uzunçarşı tarafından görünüşü.
Fotoğraf 1969 senesinde Ömer Özcan tarafından çekilmiştir.*

HZ. ÜSTAD: "HİÇ OLMAZSA BENİM BULUNDUĞUM ODAYI MUHAFAZA EDİN"

Üstad'ımızın 1944 senesinde Denizli hapisanesinden çıktuktan sonra, Emirdağ'ına ilk geldiğinde kaldığı ev, 1949'da Afyon hapisanesinden döndükten sonra da yine O'nun mekânı olmuştur. İki hapisane arasında, Üstad tekrar geleşiye kadar iki seneye yakın bu ev boş olarak muhafaza edildi, kirası ödendi.

Ev sahibi manifaturacıydı, ama kendisi oturmuyordu, başka evi vardı. Üstad'ımızın, "Hiç olmazsa benim bulunduğum odayı muhafaza edin" diye ağabeylere bir tavsiyesi olmuş. Fakat o ev el değiştirdi. Orda esnaflık yapan birisi aldı. Üstad'ımızın kullandığı yer üst kattı, altı dükkândı. Dükkân Uzunçarşı'ya baktığı için orası Emirdağ'ın en merkezî yeriydi. Esnaf olarak düşününce kıymetli bir yer. Daha evvel teşebbüs ettiğimizde o zat, esnaflık yaptığı için kendisinin ihtiyacı olduğunu, yıkıp yeniden yapacağını filan söyledi ve satmadı. Sonradan yıktı iş hanı yaptı orayı.

DEHŞETLİ EMİRDAĞ YANGIN

Emirdağ Lâhikası'nda anlatılan² dehşetli bir yangın hadisesi vardır. O yangın anında ben de oradaydım. Alevler Üstad'ımızın bulunduğu eve doğru yayılıyordu. Üstad'ımız yangına tam muhataptı, çok yakınındaydı yangın... Penceresinden görünüyordu zaten... Bir ara Ceylan Ağabey gidiyor Üstadımıza, 'Üstad'ım biz yanıyoruz' diye söylüyor. O zaman "Yâ Rabbi! Bizi muhafaza et..." şeklinde dua ediyor Üstad'ımız. Yangın bizim dükkâna kadar geldi orada durdu. Dükkânı yakmadı yani. İçeride Âyet-ül Kübra Risalesi varmış o gün. Üstad'a verileceği halde, o gün için nasıl olduysa verilmemiş... Yangın, o kadar şiddetine rağmen oraya kadar geldi ve orda kaldı...

ÜSTAD'IMIZ TERMOSUNU, ŞEMSIYESİNİ ALIYOR KIRLARA GİDİYORDU

Emirdağ'ında hava güneşli oldu mu her sabah kırlara gidiyordu Üstad'ımız. İlk geldiğinde kırlara bırakıyorlar, gitmesine karışmıyorlardı. Yanına su termosunu, şemsiyesini alıyor yürüyerek gidiyordu kırlara. Öğlen sonlarına kadar kırlarda kalıyor, öğle namazını kıldıktan sonra tekrar geri dönüyordu.

Sarklı, kübbeli, uzun boylu, keskin ve dikkatli bakışlarla geçiyordu yollardan... İnsanlar gördü mü büyük-küçük, kadın-erkek kim görüyorsa hemen koşuyor, Üstad'ımızın elini öpmek istiyordu. Üstad'ımız çocukların başlarını okşuyor, büyük insan gibi onlarla ilgileniyor, selamlarına karşılık veriyor, onlardan dua talep ediyordu. "Sizin günahınız yok, ben hastayım, bana dua edin" diye dua talep ediyordu. Ben de Üstad'ımızı böyle görüyordum hep.

Üstad'ımız Emirdağ'ına ilk geldiğinde kırlara yayan giderdi. Sonra bir at temin edildi. Ata binmesi zor olduğu için, faytonla gitmeye başladı. Hatta Afyon mahkemesinde bu at ve fayton için, bunları kim aldı

² Bu dehşetli yangın hadisesi Emirdağ Lâhikası'nın 107. sayfasında Hz. Üstad'ın anlatımıyla geçmektedir.

diye dava dosyası içine giriyor. Onları da tevkif ettiler. Faytonu Mehmed Çalışkan ağabeyim almıştı. Atı da orada Üstad'ımızı seven bir ağabey veriyordu.

KAYMAKAM ÜSTAD'IMIZIN CAMİYE VE KIRLARA GİTMESİNİ YASAKLIYOR

Üstad'ımız Cuma namazı için Emirdağ Çarşı Camii'ne geliyordu. Caminin üst katında kılardı namazını. Kış günleri çok soğuk oluyordu caminin üst katı. Mehmet Çalışkan ağabeylerim üst katta, mahvelde Üstad'ımızın oturacağı kadar tahtadan bir kulübe yapmışlardı. Bir de üşümesin diye içine bir mangal koyuyorlar. Sonra Kaymakam geliyor, hem Üstad'ımızın dışarı çıkmasını, hem de Cuma namazına gitmesini yasaklıyor. Üstad'ımız daha dışarı çıkamıyordu. O yapılan kulübe de yıkılıyor. Büyük sıkıntılar veriyorlar Üstad'ımıza. Kirlara gidiyordu, oraya da gidemiyordu artık. Mecburi evde kalacak. Bu şekilde epey bir zaman geçti. Üç sene böyle devam etti³.

EMİRDAĞ'INDA ÜÇ SENE GEÇTİKTEN SONRA TEVKİFLER BAŞLIYOR

Tabi bu arada Risale-i Nurlar Emirdağ'ında gizli gizli yazılıyordu. Ağabeylerime ve Osmanlıca bilen diğer ağabeylere Üstad'ımız formalar halinde risaleler veriyor, onlar da yazıp tekrar Üstad'ımıza iade ediyorlardı. Üstad'ımız da yazılan risaleleri tashih ettikten sonra geri veriyordu. Yazılan risaleler dışarıya, başka yerlere de gönderiliyordu. Oralarda yazılanlar da tashih için Emirdağ'ına Üstad'ımıza geliyordu.

Bu şekilde üç sene kadar hizmetler devam etti. Dışarıdan sivil polisler gelmiş, üç sene emniyet takip ediyor; kimler Üstad'ımızla ilgilendi, kimler geldi, kimler yanında bulundu, kimlere Risale-i Nur gidiyor takip ediliyor... Risalelerin gittiği yerler tespit ediliyor. Tabi bizim bir şeyden haberimiz yok.

İşte üç sene kadar sonra emniyet bir arama-tarama yapıyor... Aramalar sonunda kimde Risale-i Nur varsa, kim alakadarsa hepsini tevkif ediyorlar. Emirdağ'ından bizim Çalışkanlar ailesinden üç ağabeyim iki de oğlu beş kişi, diğer ağabeylerden de on beş kişi olmak üzere yirmi kişi tevkif edildi. İnebolu, Kastamonu, Safranbolu, Isparta, Aydın, Denizli civarlarından da tevkifler oluyor. Toplam seksen küsur kişi... Emirdağ'ında Ağır Ceza Mahkemesi olmadığı için, Afyon Ağır Ceza Mahkemesine havale ediliyorlar. Üstad'ımızı ve ağabeyleri Emirdağ'ından Afyon Mahkemesi'ne kamyon kasasında götürüyorlar. (17 Ocak 1948)

ZEMHERİNİN EN ŞİDDETLİ GÜNLERİNDE SOBASIZ KOĞUŞTA TEK BAŞINA...

Afyon hapishanesinde camları kırık, sobası-mangalı olmayan büyük bir koğuşa tek başına koyuyorlar Üstad'ımızı. Gaye ve maksatları Said Nursi dunsun, ölsün... Afyon'da kış çok ağır geçer... Bazen öyle dehşetli soğuk olur ki, eliniz ıslakken kapı kolunu tutsanız eliniz yapışır kalır. O hapishane günlerinde de o kadar soğuk oluyor ki Afyon'da... Üstad'ımızın Emirdağ Hayatı, hayatının son kısmı olduğu için başka kaldığı yerlerde uygulayamadıkları işkenceyi, Emirdağ'da dehşetli bir şekilde uygulamaya başlamışlardı. Hem Emirdağ hayatında, hem Afyon hapishanesinde çok sıkı bir baskı uyguladılar Üstad'ımıza. O çok dehşetli kış günlerinde tek başına camları kırık, sobası olmayan büyük bir koğuşa, yapayalnız dunsun, ölsün istenmişti...

Hani Üstad'ımız diyor ki; "Sonra pek âdi bahanelerle, zemheririn en şiddetli soğuk günlerinde beni tevkif ederek, büyük ve gayet soğuk ve iki gün sobasız bir koğuşa tecrid-i mutlak içinde hapsedtiler. Ben küçük odamda günde kaç defa soba yakar ve daima mangalında ateş varken, za'fiyet ve hastalığımдан zor dayanabilirdim." (Lem'alar 258)

Yaklaşık iki seneye yakın, 20 ay Afyon hapishanesinde kaldı Üstad'ımız ve bazı ağabeylerimiz. 20 Eylül 1949'da geceleyin tahliye oldular. Üstad'ımız hem hapisten çıktı, hem de mecburi ikametini kaldırdılar. İsteddiği yere gidebilirdi. Fakat Üstad'ımız başka yerlere gitmedi, kendi arzusuyla yine Emirdağ'ına geldi. Aynı evinde Emirdağ'ında yaşamaya başladı ve yine faytonla kırları gezmeye devam etti. 1950'de Demokrat Parti hükümeti geldi...

RÜYAMDA STALİN EMİRDAĞ'INA ÜSTAD'IMIZI ÖLDÜRMEYE GELMİŞ

Üstad'ımız sık sık bize: "Rusya, dünyayı komünist yapmak istiyor. Kominizim öyle tehlikeli bir afet ki, bunun önüne ancak Risale-i Nur set çekebilir" diyordu.

³ Mahmut Çalışkan'ın bahsini ettiği bu hadiseler Emirdağ Lâhikası'nda şu şekilde geçmektedir:

"Afyon Emniyet Müdürü'ne derim ki:

"Müdür Bey! Dünyada, eski zamandan beri görülmemiş bu derece kanunsuz ve manasız ve maslahatsız tecavüzler bana geldiği halde neden aldırıyorsunuz? Bir misali:

"Câmiye, hâlî zamanda, cemaat hayrına sahib olmak için, bazı bir-iki adamdan başka kimseyi yanıma kabul etmediğim halde, resmen "Kat'iyyen câmiye gitmeyeceksiniz!" deyip; bu gurbette, hastalık ve ihtiyarlık ve yoksulluk içinde bu ihanet hangi kanunladır? Hangi maslahat var? Haberim olmadan, câminin hâlî bir yerinde iki-üç tahta, bir kilimle beni üşütmek fikriyle bir zâtın yaptığı iki kişilik bir settare yüzünden, ehemmiyetli bir mes'ele şeklinde, hem bana, hem umum halka manasız telaş vermek hangi kanunladır? Hangi maslahat var? Soruyorum." (Emirdağ L. 128)

1953 senesi geldi. Ben bir rüya gördüm. Rüyamda, Stalin Emirdağ'ına Üstad'ımızı öldürmeye gelmiş. Stalin, Üstad'ın oturduğu evin dış kapısından içeri girmek istiyordu. Ben, Ceylân ve Zübeyir Ağabey üçümüz, Üstad'ımızın kapısında bekliyoruz. O, Üstad'ımızın namaz kıldığı Hükümet binasının oradaki meydandan gelmeye başladı. İri yapılı gür bıyıkları var. Askeri üniformalı, omuzları, beli de kemerli. Böyle görkemli bir şekilde geldi, geldi; tam Üstad'ımızın evinin hizasına gelince içeri girmek için ani bir dönüş yaptı. Kapıda biz varız, mani olmak istedik, kollarımızla savuşturduk. O birkaç adım geriye çekildi, sonra biraz durdu tekrar ikinci bir hamle yaptı. Bu sefer bizi kollarıyla savdı ve kapıdan içeri girdi. Biz arkasından bırakmayalım diye uğraştık ama bir türlü mani olamadık. Bahçe ile Üstad'ımızın evi arasında 10 metre mesafe vardı. Boşluğu geçti, daha sonra merdivenden yukarı çıkmaya başladı. O arada da Üstad'ımız yukardan aşağıya inmeye başladı. Tarihçe-i Hayat'taki resimdeki kıyafetiyle idi Üstad. Sağ elinde bir keser var. Üstad'ımız aşağı iniyor, Stalin yukarı çıkıyor. Tam merdiven sahanlığına birleştiler. Üstad'ımız elindeki keserle Stalin'in başına vurmaya başlamıştı. Vurdu, vurdu, vurdu... Stalin içeriye giremeden, orada düşüp öldü. Ben rüyadan uyandım.

Ertesi günü bu rüyayı Mehmet Çalışkan ağabeyime anlattım. O arada Zübeyir Ağabey geldi. Zübeyir ağabeye de anlattım. O da Üstad'a anlatmış. Üstad'ımız git çabuk Mahmut'u alıp gelin diyor. Zübeyir Ağabey 15 dakika sonra geri geldi, "Kardeşim gel, Üstad seni çağırıyor" dedi. Beraber Üstad'a gittik. Üstad'ımız karyolasında oturuyordu, elini öptüm, ayakucuna oturdum. "Safa geldin kardeşim, sen rüya görmüşsün nasıl gördün rüyayı, anlat!" dedi bana. "Üstad'ım, Stalin sizi öldürmek için gelmiş Emirdağ'ına. Biz, Zübeyir Ağabey, Ceylan Ağabey kapıda bekliyorduk. Birinci girişine mani olduk, ikinci girişine mani olamadık. Sahanlıkta karşılaştınız, sonra siz elinizdeki keserle Stalin'in başına vurmaya başladınız. Vurdunuz, vurdunuz, vurdunuz... Stalin öldü, düştü" dedim. Böyle deyince Üstad'ımız karyolanın üstünde birden ani bir atakla iki dizi üzerine geldi. Yüksek sesle 'Fesuphanallah! Fesuphanallah!' dedi. Sonra elini kaldırdı, "Bak Zübeyir kardeşim, Mahmut evladım! Risale-i Nur Komünizmin belini kırdı, başını parçaladı, daha kendisini doğrultamaz. Risale-i Nur'un şahs-ı manevisi olarak ben gözüktüyorum, komünizmin ve dinsizliğin şahs-ı manevisi olarak da Stalin gözüktüyor" dedi. Sonra da Zübeyir ağabeye: "Sen Mahmut'un bu rüyasını kaleme al, yaz başka yerlere de gönderin, oralarda da oksunlar" dedi. Daha sonra bana, "Sen safa geldin kardeşim" dedi. Ben Üstad'ımızın yanından ayrıldım.

Bu bir rüya olmasına rağmen Üstad'ımız çok ehemmiyet vermişti. Peki, ne oldu? Bu hadise 1953'de oldu. 1990'lı yıllara geldiğimizde ne oldu Rusya, birden çöktü, Üstad'ımızın tabiriyle beli kırıldı...

Sonra bu rüya lâhika olarak yazıldı ve dağıtıldı. O mektubu Zübeyir Ağabey yazdı; Urfa'ya, Kastamonu'ya, Isparta'ya ve başka yerlere de gönderdi.

Burada çok enteresan bir durum var. Esasında da Stalin o gün ölmüş. Hem de beyin kanamasından ölmüş. Fakat bütün dünyadan ölümünü on-on beş gizliyorlar. 15 gün sonra biz radyodan, gazetelerden öğrendik ki o gün ölmüş.

ZÜBEYİR AĞABEY TARAFINDAN KALEME ALINIP DAĞITILAN LÂHİKA ŞÖYLE:

Zübeyir Ağabey tarafından kaleme alınan mektubun ilk paragrafı, yedi sene evvel Ceylan Çalışkan tarafından görülen başka bir rüya ile başlıyor. Mahmut Çalışkan ağabeyin rüyasıyla ilgili bölüm ise şöyledir:

"Yedi sene evvelki bu lâtif rüyaya şimdi tevafuk eden ve Çalışkanlar hanedanına mensup bulunan kahraman Ceylân'ın en küçük amcası Nurun küçük kahramanlarından Mahmut, Ceylân'dan yedi yaş küçük olduğuna göre, o zamanki küçük Ceylân'ın yaşına şimdi giren ve bu Nur'un küçük kahramanı Mahmut rüyalarında şu müjdeli hakikati görüyor ki:

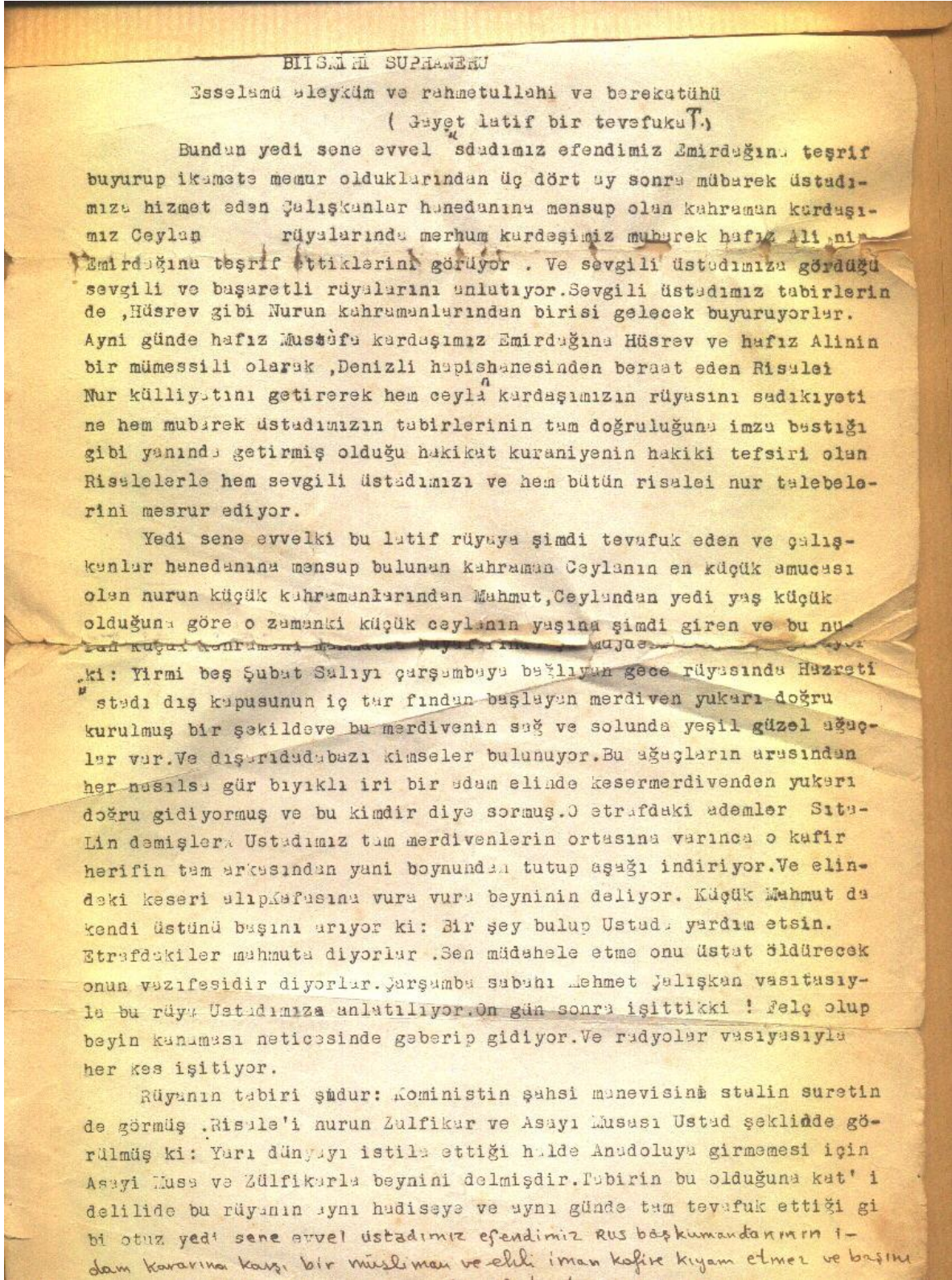
"Yirmi beş Şubat Salı'yı Çarşamba'ya bağlayan gece, rüyasında Hazret-i Üstadın dış kapısının iç tarafından başlayan merdiven yukarı doğru kurulmuş bir şekilde ve bu merdivenin sağ ve solunda yeşil güzel ağaçlar var. Ve dışarıda da bazı kimseler bulunuyor. Bu ağaçların arasından her nasılsa gür bıyıklı, iri bir adam, elinde keser, merdivenden yukarı doğru gidiyormuş ve 'Bu kimdir?' diye sormuş.

"O etraftaki adamlar 'Stalin' demişler. Üstadımız tam merdivenlerin ortasına varınca, o kâfir herifin tam arkasından, yani boynundan tutup, aşağı indiriyor. Ve elindeki keseri alıp, kafasına vura vura beynini deliyor. Küçük Mahmut da kendi üstünü başını arıyor ki, bir şey bulup Üstada yardım etsin. Etraftakiler Mahmut'a 'Sen müdahale etme, onu Üstad öldürecek, onun vazifesidir' diyorlar. Çarşamba sabahı Mehmed Çalışkan vasıtasıyla bu rüya Üstadımıza anlatılıyor. On gün sonra işittik ki: Stalin felç olup, beyin kanaması neticesinde geberip gidiyor. Ve radyolar vasıtasıyla herkes işitiyor.

"Rüyanın tabiri şudur: Komünizmin şahs-ı manevisini Stalin suretinde görmüş. Risale-i Nur'un Zülfikar ve Asâ-yı Musa'sı Üstad şeklinde görülmüş ki; yarı dünyayı istilâ ettiği halde Anadolu'ya girmemesi için, Asâ-yı Musa ve Zülfikar'la beynini delmiştir. Tabirin bu olduğuna kat'î delili de bu rüyanın aynı hadiseye ve aynı günde tam tevafuk ettiği gibi, otuz yedi sene evvel, Üstadımız Efendimiz Rus başkumandanının

idam kararına karşı 'Bir Müslüman ve ehl-i iman kâfire kıyam etmez ve başını ona eğmez' demesine de manen tevafuk eder."

"Elbaki Hüvelbaki, rüya sahibi Mahmud ve kardaşları: Mehmed, Ahmed, v.s."

Emirdağlı Çalişkanlar Hanedanı'ndan 1938 doğumlu Mahmut Çalişkan, 1953 senesinde rüyasında Bediüzzaman Hazretlerinin Stalin'i öldürmesi olayını görüyor ve Hz. Üstad'a anlatıyor. Üstad Hazretleri de, 'kardeşlerim bu rüyayı yazın ve neşredin' diyor. O tarihte yazılıp, belli adreslere gönderilen mektubun orijinal nüshası...

GEL BURAYA! SEN RÜYA GÖRMÜŞSÜN, NİYE GÖRDÜN BU RÜYAYI?

Kastamonu'ya da giden bu rüya mektubunu oradaki kardeşler okuyorlar ve bir Risale-i Nur kitabının içine bırakıyorlar. O sırada emniyet bir arama yapıyor, mektubu kitabın içinde görüyorlar. Kastamonu Emniyeti, Emirdağ Emniyetine bir yazı yazıyor: "Acele bu rüyanın neticesinin takip edilip bildirilmesine..."

Ben bir gün dükkânda duruyordum. Bir bekçi geldi, "sizi karakoldan çağırıyorlar" dedi. Karakola gittik. Başçavuş: "Gel buraya! Sen rüya görmüşsün, nasıl gördün, niye gördün bu rüyayı?" dedi. Bakınız cehalete, "Niye rüya gördün?" Diyor bana. Ben aynı şekilde anlattım rüyayı. Oradan gelen yazı ile karşılaştırdılar. Aynı olunca bir şey diyemediler. Tutanak tuttular, imzalattılar, bıraktılar.

ARAŞTIRMALAR MAHMUT ÇALIŞKAN'IN RÜYASINI DOĞRULUYOR

Birinci araştırma:

Komünist liderlerin ölümleri ve hatıralarıyla ilgili çok sayıda araştırmalar yapan meşhur Marksist-Leninist İngiliz Komünist Bill Bland (1916 - 2001) Stalin'in ölümünü de araştırmış ve "Doktorlar Davası ve Stalin'in Ölümü" başlığı ile yayımlamıştır.

Bill Bland, Stalin'in beyin kanamasının fark edildiği 1953'ün 1 Mart'ından, 5 Mart'ına kadar devam eden can çekişme safahatını çok ayrıntılı bir şekilde günbegün, saat be saat belgelenmiş olarak açıklamaktadır... Açıklamalar sayfalarca devam ediyor. Biz sadece ilgili kısımları aktarıyoruz. Merak edenler verdiğim Link adresinden yazının tamamını okuyabilirler...

Bill Bland'ın Ekim 1991'de Londra'daki Stalin Derneği'ne sunduğu yazının genişletilmiş ve açıklayıcı notlar eklenmiş versiyonunu okuyalım:

"Doktorlar Davası ve Stalin'in Ölümü"⁴

"SBKP Merkez Komitesi ile SSCB Bakanlar Konseyi'nin 3 Mart 1953 tarihli ortak açıklamasında,

"... Partimiz ve halkımız büyük bir felaketle yüz yüze bulunuyor." ("Komünike" 3 Mart 1953, *Pravda* ve *Izvestia* 4 Mart 1953, s. 1, *Current Digest of the Soviet Press*, Cilt 5, Sayı: 6 (21 Mart 1953), s. 4) deniyordu.

"Açıklamada şunlar belirtiliyordu:

"... 1-2 Mart gecesi Moskova'daki dairesinde bulunduğu sırada Stalin Yoldaş, beyninin yaşamsal bölümlerini etkileyen bir beyin kanaması geçirdi. Stalin Yoldaş bilincini yitirdi. Sağ kol ve sağ bacağa inme indi. Konuşma yitimi oluştu. Kalbin çalışmasında ve soluk almada ciddi bozulma ortaya çıktı. Stalin Yoldaşı tedavi etmek için en iyi sağlık personeli göreve çağırılmıştır."

"Ayrıntılı rapor şöyle:

"Patolojik ve anatomik incelemede, beyin sol hemisferi'nin kabuk altı merkezlerinin bulunduğu bölgede önemli bir kanama kaynağı keşfedildi.

"Kanama, beyin önemli alanlarını tahrip etti ve soluk alma ve dolaşımda geri döndürülemez bozuklukları tetikledi. Beyin kanamasının yanı sıra, kalbin sol karıncığında hatırı sayılır bir hipertonic bozukluk, kalp kasında ve mide ve bağırsak mukozunda önemli kanamalar ve beyin atardamarlarındaki özellikle önemli damarlarda arteriosklerotik değişiklikler gözlemlendi. Stalin'in ölümünde onu, adli tip deyişyle bir 'kuşuklu ölüm' kılan bir dizi husus bulunmaktadır."

İkinci araştırma:

Rusça aslından İbrahim Ali tarafından 'Dünya Bülteni' için tercüme edilen 'Nikolay Dobryuha'nın, Rus Hükümeti tarafından yeni açıklanan belgelere dayanarak hazırladığı yazısı oldukça uzun. Biz sadece meselemizi ilgilendiren birkaç paragrafını buraya alıyoruz. Okuyalım:

"Stalin'i kim zehirledi?"

"Ölümünden 55 sene geçmesine rağmen hâlâ Stalin'in gerçek ölüm sebebi hakkında tartışmalar devam ediyor. Bu ise o kadar anormal bir durum değildir."

"En yaygın görüş, yazlığın genel sorumlusu P. Lozgaçyov'a aittir. Bu görüşü olaya şahit olmayan ancak belgeleri inceleyen tarihçiler de desteklemektedir. Görüş şu şekildedir: Stalin, Beriya, Malenkov, Kruşov ve Bulganin, Kremlin'de sinema filmi izledikten sonra akşam yemeği yemek için Blijnaya yazlığına geliyorlar. Sabaha doğru saat 05.00 gibi onlar yazlıktan ayrılıyorlar ve Stalin saat 18'e kadar kendisi ortalıkta gözüküyor. Sonradan ışıklar yanıyor

⁴ Kaynak: <https://www.marxists.org/turkce/bland/doktorlar.htm>

ancak o yine de ortaya çıkmıyor. Lozgaçyov ona postasını götürdüğünde Stalin'in yarı bilinçsiz bir şekilde yerde yattığını görüyor... Malenkov, Beriya, Kruşov ve diğerlerini çağırıyorlar. Onlar geliyor ancak Stalin'in gece içkisinden sonra sadece uyuduğuna karar veriyorlar. Bundan dolayı da hiç bir şey yapmıyorlar. Korumalar tekrar endişelerini dile getirdiklerinde ise 'tartışanlar' doktor çağırılmaya karar veriyorlar. **Ancak... Sabah saat 9'da yani Stalin, doktor müdahalesi olmadan yarı baygın bir şekilde 14-15 saat kalmıştı. R. Medvedev'in hesabına göre ise bu süre daha fazlaydı, yani 36 saat."**

"Şunu da hemen belirtelim ki, hatta hastalığın yeri ve zamanı konusunda da farklı kaynaklar farklı bilgiler vermektedir. Resmî açıklamada ise, "Yoldaş Stalin'in beyin kanaması o Moskova'daki evindeyken 2 Mart gecesinde gerçekleşmiştir". **Kruşov ve diğerlerinin hatıralarında ise her şeyin belirtilmeyen bir zamanda yazlıkta olduğu yazılıyor."**

"Sonuçta ise, daha yeni açıklanan belgelere ve günümüze kadar yaşayan korumalarının hatıralarına dayanan tanıklıkları belirtelim. Belgelere göre –bu belgelerin altında meşhur Rus doktorların imzaları bulunmaktadır– Stalin'i tedavi etmeye Lozgaçyov'un iddia ettiği gibi sabah saat 09'da değil, saat 07'de artık başlanılmıştı. Korumalar kapıyı kırar kırmaz doktorlar hemen çağırılmışlardı. **Bu 1 Mart'ı 2 Mart'a bağlayan gece oldu."** (Nikolay Dobryuha)

SONUÇ: Araştırmalar rüyayı tam olarak teyid ediyor

Bu kâfirin ölüm sebebi kendi avenelerince de meçhul, esrarlı ve şüpheli görülüyor... Ancak Nikolay Dobryuha'nın ve Bill Bland'ın alıntılarını yaptığımız yazılılarıyla kapı aralanmış ve gerçekler ortaya çıkmıştır... Şöyle analiz yapalım:

Bir kere 1953 senesinin 'Şubat Ayı'nın 28 çektiği unutulmamalıdır. Önemli bir husus da, o tarihte henüz 15 yaşında olan Mahmut Çalışkan'ın, gördüğü rüyadan önce Stalin diye birini hiç duymamış olmasıdır.

Stalin'in 'Beyin Kanaması' ile 5 Mart 1953 tarihinde öldüğü, alıntı yaptığımız her iki araştırma yazısına göre kesindir. 1953'ün 1 Mart'ında doktorların müdahalesi başlıyor. Ondan önce iki gün (36 saat) kadar yarı baygın şekilde beklediği tespit edilmiş. Bu durumda Stalin'in beyin kanaması 26 Şubat'ta başlamış oluyor. Yani baygın ve felçli beklediği iki günlük zaman dikkate alındığında, beynine inen keser darbelerinin rüyanın görüldüğü 25 Şubat'ı, 26 Şubat'a bağlayan gece gerçekleştiği tam olarak teyid ediyor. Milyonların katili Jozef Stalin bu keser darbelerinden bir hafta sonra 5 Mart 1953 tarihinde öteki âleme hesap vermeye gitmiştir... (Ömer Özcan)

BEDİÜZZAMAN'IN EMİRDAĞ'INDA ZEHİRLENMESİ

Üstad'ımızı 18 kere, hatta daha da fazla, defalarca zehirliyorlar... Ama Üstad'ımıza Allah'ın izniyle zehir tesir etmiyordu. Birkaç gün hasta oluyor, ondan sonra zehirin tesiri geçiyordu. 1948 Afyon hapishanesinde çok soğuk sobasız koşullara atıyorlar, bir şey yapamıyorlar. Cenab-ı Allah müsaade etmiyor buna. Allah hıfz ediyor... 1949'da hapishaneden çıkıp tekrar Emirdağ'ına geldikten sonra tekrar, artık öldürelim, yok edelim diyorlar.

Üstad'ımız bir kâse çorba ile iki üç gün idare ediyordu. O zamanlarda şimdiki gibi buzdolapları yoktu. Havalar sıcak olduğu zaman, kalan yemeğini serin olsun, bozulmasın diye pencereye camın kenarına koyuyordu. Suyunu da oraya koyuyordu, ısınmasın diye. O gün dışarıdan Üstad'ımızın penceresine merdiven kuruyorlar, Üstad'ımızın su testisinin içine zehir atıyorlar.

Üstad'ımızın hususi hizmetlerini Zübeyir Ağabey görüyordu. Her zaman için sabah namazını kıldıktan sonra tesbihatını yapıyor, evradını okuyor, bitirdikten sonra da zile basıp, ihtiyaçlarını görmesi için Zübeyir ağabeyi çağırıyordu Üstad'ımız.

Bu zehirleme hadisesini bize Zübeyir Ağabey anlatmıştı. Dedi ki: "Ben her sabah olduğu gibi yine aynı saatte hazır bekliyordum. Üstad'ımız zili çalacak diye bekliyorum. Bekledim, epeyce bir zaman geçti zil çalmadı. Kendi kendime; 'Üstad'ımız dakikası dakikasına, saatinde, düzenli yaşardı' diye düşündüm. Bir hayli zaman geçti; artık sabrım, tahammülüm kalmadı. Şüphelenmeye başladım. Üstad'ımızın kapısının yanında bulunan o ufak pencereden -adet olmadığı halde- Üstad'ımız ne yapıyor diye baktım. Üstad'ımızı karyolasından yere düşmüş vaziyette gördüm. Hemen kapıyı açtım, içeriye koştum. Üstad'ımız yerde... Testi de yere düşmüş... Meğer Üstad'ımız kalkınca bir bardak su içecekmiş. İçmiş suyu, içer içmez düşmüş yere. Hemen kaldırdım, karyolasına yatırdım. Baktım Üstad'ımızda bir konuşma filan yok, korktum. Hemen Mehmet Çalışkan ağabeye koştum, evine gittim. Sabah namazı vaktinde kapısını çaldım, kaldırdım, durumu anlattım. Mehmet Çalışkan Ağabey alelacele giyindi, Üstad'ımıza geldi. Baktık Üstad'ımız hakikaten çok kötü bir vaziyette, konuşacak takati yok. Üstad'ımız doktora muayene olmuyor ya; Mehmet Çalışkan Ağabey: 'Üstad'ım Doktor Tahir (Barçın) Bey'i çağırayım mı?' diye sordu. Diliyle konuşamadı, başıyla çağır dedi. Hemen Tahir Bey'e koştum ve aldı getirdi. Tahir Bey artık ne

lazımsa müdahale etti, gerekenleri yaptı. Birkaç saat sonra o iğnelerle Üstad'ımız rahatladı." Bunları Zübeyir Ağabey anlattı...⁵

Doktor Tahir Barçın, Emirdağ'ında hükümet tabibi olarak görev yapıyordu. Kötü niyetle onu Üstad'ımızı kontrol altında tutmak için görevlendirmişlerdi. İstanbul'dan gelmişti ama kendisi esasen Konya Ermeneklidir. Tahir Barçın sonradan Üstad'ımızı tanıyınca, kitaplarını okudu ve nur talebesi oldu. O zamana kadar da Üstad'ımız hasta da olsa hiç doktora gözüküyordu.

Bundan sonrasını Mehmet Çalışkan ağabeyimin anlattığı ile tamamlayalım. "Doktor Tahir Bey, bizim dükkâna geldi. Orada dedi ki: 'Üstad'ınıza öyle ağır bir zehir vermişler ki, eğer o zehiri mandaya verseler anında ölürdü."

O şiddetli zehirle Üstad'ımız üç dört gün ayağa kalkamadı, oturduğu yerden namazlarını kıldı. O zehirler sonradan göğsünde birikiyor ve buruşarak düşüyorlar...

İLK ALINAN AUSTİN MARKA OTOMOBİLİ ÜSTAD GERİ GÖNDERDİ

1949 senesinde Üstad'ımız Afyon hapisanesinden gelmişti, yeni çıkmışlardı. Konya'dan Sabri Halıcı, Emirdağ'ından Mehmet Çalışkan ağabeyim, Isparta'dan Tâhirî Mutlu Ağabey, İnebolu'dan Selahaddin Çelebi ve bir kişi daha hepsi beraber karar veriyorlar; Üstad'ımızı rahat ettirmek için bir araba alalım diyorlar. Ve 4 bin liraya Austin marka bir araba satın alıyorlar. Üstad'ımızın bunlardan haberi yok.

Emirdağ'ına getirdiler arabayı. Daha haber bile vermeden, Üstad'ımız hepsini çağırıyor ve: "Siz bir araba almış, getirmişsiniz. Arabayı derhal getirdiğiniz yere götürün" diyor. Ve araba en büyük hisseyi veren Konyalı Sabri Halıcı ağabeye gönderiliyor. Meğer o gece Üstad'ımıza ihtar oluyor; "Yâ Said! Şimdi senin kendi keyfin ve zevkinle uğraşılacak zaman değil. Şimdi bu risalelerin neşriyat zamanı... Sana hizmet edenleri, senin kendi şahsi hizmetinde kullanmaya hakkın yoktur" şeklinde manevi bir ihtar... Üstad'ımız manevi bir tokat gelecek diye çok korkuyor... Onun için "Hemen, derhal bu arabanın buradan gitmesi lazım" diyor. Daha görmeden araba Konya'ya gitti...⁶

⁵ Bediüzzaman Hazretlerinin bu Emirdağ zehirlenmesi Tarihçe-i Hayat kitabında da uzunca anlatılmaktadır. Açıklama şöyle başlıyor:

"ÜSTADIN EMİRDAĞDA ZEHİRLENMESİ

"Bir siyasî memurun iğfali ve "İmhası için yukarıdan emir aldık" demesine aldanan bir bekçi başı, Üstadın penceresine geceleyin merdivenle çıkarak yemeğine zehir atmış, ertesi gün Üstad zehirlenerek kıvranmaya başlamıştır." (T. Hayat 461)

⁶ 1949 yılında Said Nursi hazretlerinin sadık talebeleri tarafından satın alınan Austin marka otomobilin hikâyesi, geri gönderilme sebebiyle birlikte Hz. Üstad tarafından şöyle izah edilmektedir:

"Aziz, sıddık kardeşlerim Tahirî, Sabri, Salahaddin, Mehmed, Mustafa!

"Evvvelâ: Bu gelen şuhur-u selâsenin hürmetine ve Nur şakirdlerinin sadakat ve ihlaslarının hürmetine, çok ehemmiyetli hakkımda bir sebep-i itab ve tokat bir hâdiseyi tamire çalışacağız ve gücümüzü kullanacağız. Şöyle ki: Bu gece hiç görmediğim bir itab, bir tazib suretinde manevî bir şiddetli ihtar ile denildi ki: "Dünyaya, zevke, keyfe tenezzül etmemekle Nurlardaki ihlas ve istiğnayı muhafazaya mükelleftin ve bu asırda

© [2 9 Ç G 7 ! ö « æ Y « [« E 2 7 ! ö « - Y Ç A - E « B 2 K « < sırrıyla dünyayı dine tercih etmek ve bilerek elması şişeye tebdil etmek olan hastalığa, Nur vasıtasıyla çalışmaya vazifedardin. Yüz tecrübenizle de anladın ki, insanların hediyesi, ihsanları, yardımları, sana dokunuyor. Hattâ seni hasta ediyor; her gün eserini, tecrübesini görüyorsun. Senin en ziyade itimad ettiğin ve Risale-i Nur'un fedakâr kahramanlarının yüzlerini Risale-i Nur'un hizmetinden ziyade kendi istirahatine çevirmeğe sebebiyet verdin... ilâ âhir.. diye daha manen çok söylenildi." diye beni tam tekdirdi. Hattâ şimdi bir manevî tokattan dahi korkuyorum. Bu hâdisenin çare-i yegânesi; bu otomobili alan sizler ilân edeceksiniz ki, "Bu kardeşimiz Said, bunu kabul edemedi, manevî, dehşetli bir zarar hissetti."

İkincisi: Otomobil şimdi Konya'lı Sabri'nin yanına gönderilmeli, oraya gitsin. O razı olmazsa Medreset-üz Zehra erkânlarına gitsin. Sabri merak etmesin, her ay Nurlara onun hârika hizmeti, bir otomobil fiatından ziyadedir. Onun için gücünüzü kullanın.

Sâniyen: Kat'iyyen biliniz ki, bu dehşetli itabı gördüğümün sebebi; istirahat için bir arzu nevinde ve bir temenni tarzında, bir otomobil ile gezmeğe gittiğim vakitte, otomobilci dedi ki: "Küçük otomobiller çıkmış, bin lira gibi bir fiatla satılıyor." Ben de temenni nevinden dedim ki: "Keşki, öyle bir emanet küçük otomobil elimize geçseydi, sair yerlerdeki Nurcu kardeşlerimi ziyaret etseydim" demiştim. Buna hakikî ve ciddî bir karar vermemiştim. Bir arzu iken; buradaki iki has kardeşimiz, bu arzuyu ciddî bir karar zannedip bin lira değil, dört bin liraya kadar fedakârane çalışmışlar. Buraya geldikleri vakit, yedi saat memnuniyetle telakki edip, o arzuyu bir dua-yı makbule zannettiğim halde, birden bu gecede manevî itiraz ve itab gördüm. O arzumun hatasını anladım. Hiç görmediğim bu tarz manevî itabın üç sebebi var, başka vakit izah edilecek.

Bu otomobili alan beş kardeşimiz kat'iyyen bilsinler ki, değil beşinin bir otomobili sadaka ve ihsan ve hediye etmişler,

Bediüzzaman Hazretleri, çok çetin ve çok çileli geçen Afyon hapisanesinden 1949 yılında çıktuktan sonra, sadık talebeleri Üstad'ımız rahat etsin niyetiyle 4 bin liraya 1949 model Austin marka bir otomobil satın almışlardı. Hz. Üstad 'şimdi keyif zamanı değil, telif zamanıdır' diyerek otomobili daha hiç görmeden geri gönderiyor.

Fotoğrafta görülen 1949 model Austin, Hz. Üstad'a alınan otomobil değil, benzeridir.

BİR ARABA ALINMASINA KARAR VERİLDİ FAKAT ŞOFÖR YOK

Üstad'ımız: "Ben kırlarda tefekkür ediyorum, temaşa ediyorum, hem hava almak için gidiyorum" diyordu. Dağlara-taşlara bakıyor, onların Allah'ı nasıl zikrettiğini görüyordu... Hava müsaid oldu mu hemen kırlara, dağlara giderdi Üstad'ımız.

Sene 1956. Üstad'ımızın hizmetlerini daha çok Zübeyir Ağabey gördüğü için yanından pek ayrılamıyordu. Dışarıda görülecek işleri ben görüyordum. Bir gün Üstad'ımıza odun taşıdım, dışarıdan su getirdim. Zübeyir Ağabey beni Üstad'ımıza götürdü, "Mahmut geldi Üstad'ım" demiş. Üstad'ımız da "Gelsin" diyor. Üstad'ımız karyolasındaydı, "Otur evladım" dedi bana. Ben elini öptüm, oturdum. Sonra, "Ben senin anneni, babanı, bütün Çalışkanlar Hanedanı'nı kendi ailem, kendi hanem gibi kabul ettim. Bütün Emirdağ'ının sağ ve ölüsüne her gün dua ediyorum. Emirdağ'ını kendi Nurs köyüm gibi kabul ettim" diye birkaç şey daha söyledi. Ben Üstad'ımızın elini öptüm, ayrıldım.

O arada ben dışarı çıkarken Zübeyir Ağabey: "Kardeşim, işin yoksa birkaç dakika görüşelim" dedi. Zübeyir ağabeyin odasına gittik. O zamana kadar Üstad'ımız faytonla gidemediği yerlere araba ile gidiyordu. Araba bulunursa arabayla, bulunmazsa yayan gidiyordu. Arabayla gitse, dönüşte araba bulunamazsa yayan dönüyordu. Tabi çok zahmet çekiyordu. Bunu Zübeyir Ağabey çok hissediyordu. Ve bunu ağabeylere açıyor Emirdağ'ında.

Ve bir araba alınmasına karar veriyor ağabeyler. Bana bunu anlattı Zübeyir Ağabey. "Ağabeylerle görüştük, araba alınacak fakat şoför yok. Kendimizden bir şoför olsa Üstad'ımız daha rahat eder" dedi. Ben gayr-i ihtiyari, "Zübeyir Ağabey ben olayım" dedim. Dedi: "Kardeşim, senin şoförlüğün yok, arabayla bir ilgin de yok" dedi. Ben daha evvel Eskişehir'de şoför kursu var diye duymuştum. Zübeyir ağabeye bunu söyledim. Zübeyir Ağabey benim bu sözümle ilgilendi, "Kardeşim, sen git bunu bir öğren" dedi. Gittim hemen soruşturdum, hakikaten Eskişehir'de o kurs varmış. Zübeyir ağabeye geldim: "Ağabey

belki onların hayırlı niyetleri cihetinde Risale-i Nur dairesi hizmetinde herbiri tam bir otomobil fiatı kadar bir hediye bilfiil yapmışlar gibi manen kabul edildiğine bana bir işaret ve kanaat var. Madem kardeşlerim, sizin hâlisane bu hizmetiniz hakkınızda böyle makbuliyet var. Siz müteessir olmayınız. Beni de bu manevî itabdan kurtarınız. Hem benim düstur-u hayatıma, hem Risale-in Nur'un sırr-ı ihlasına gelmek ihtimali bulunan zararı çabuk tamir ediniz. Hem o otomobil burada kalmayın, en büyük hisseyi veren zâtın yanına gitsin. Üç ehemmiyetli sebebi izah ettiğim vakit, bu telaşımın hakikatini anlarsınız. Zâten hem şuhur-u selâse, hem üç ay mühim mecmuaların çıkmasına kadar bütün dünya saltanatı verilse de bakmamağa mecburum. Şayet otomobile verdiğiniz para tam çıkmazsa, o noksanını alâküllihal ben her şeyimi satıp tekml etmeğe karar verdim. Umumunuza selâm. Hakkınızı bana helâl ediniz. Ben de sizi helâl ediyorum." (Emirdağ Lâhikası 232)

böyle bir kurs varmış” dedim. “Kardeşim, sen o kursa git” dedi bana. Ben Eskişehir’e o şoför kursuna gittim, ehliyetimi aldım.

ESKİŞEHİR'DEN EHLİYETİMİ ALDIM, HEMEN BİR JİP ALDIK

Sene 1956... O arada bir jip denk geldi, o jipi satın aldık. Isparta’da müzede bulunan otomobilden evvel bu jip alınmıştı.

Eskişehir’den ehliyetimi aldıktan sonra Emirdağ’ına geldim, Üstad Isparta’ya gitti dediler. O tarihte Üstad’ımız ara sıra Emirdağ’ına gelse de, Isparta’da kalıyordu zaten. O gün Emirdağ’ında yattım, ertesi günü akşamüzeri Isparta’ya vardım. Boyacı Rüsdü Çakın Ağabey vardı, onun yanına gittim. O Zübeyir ağabeyi çağırırdı. Beni Üstad’ın evinin aşağısında bir eve götürdüler, akşam orada kaldım.

Ertesi günü sabah dersinden sonra Üstad’ımıza haber veriyorlar. Diyorlar ki: “Mahmut bir araba almış, hem burada çalışacak, hem size hizmet edecek, sizi gezdirecek.” Üstad’ımız ilgileniyor, Ceylan ağabeyi gönderiyor “Mahmut’u çabuk al da gel” diyor. Sabah namazından sonra Ceylan Ağabey geldi kapıyı çaldı: “Kardeşim, Üstad seni çağırıyor” dedi. Gittik beraber. Ben Üstad’ımızın elini öptüm, oturdum. “Sen araba almışsın, burada beni gezdirmeye gelmişsin. Öyle mi?” dedi. “Evet, Üstad’ım” dedim. “Maşallah, maşallah, tam...” dedi. Sonra, “Nerede kalıyorsun?” diye sordu. “Aşağıda bir evde kalıyorum Üstad’ım” dedim. “Sen de benim yanımda kalacaksın” dedi. Orada bir yatak vardı. Ondan sonra ağabeylerle beraber Üstad’ımızın yanında kalmaya başladım. Şimdi müze olan evde...

Böylece 1956 senesinde Üstad’ımızın şoförlüğüne başlamış ve iki seneden fazla hizmetinde bulunmuş oldum. O jiple ben Üstad’ımızı dört-beş defa Barla’ya götürdüm. Yalnız o zaman yol yoktu, dağlardan giderdik jiple.

Üstad Bediüzzaman hazretlerinin haberi yokken, Emirdağlı Çalışkanlar Hanedanı’nın Hz. Üstad’ın kır gezleri için Mahmut Çalışkan’ın üzerine satın aldıkları 1956 model tenteli Jipin benzeri. Said Nursi Hazretleri kısa bir süre bu Jip ile bazı gezintiler yapmıştı. Jip aynı sene içinde satıldı ve şimdi Isparta’da müzede sergilenen 1954 model Chevrolet marka otomobil satın alındı. Hüsnü Bayram ve Zekeriya Kitapçı ağabeyler teyid etmiştir.

JİP’İN İÇİNE ÜSTAD’IMIZ ÜŞÜMESİN DİYE MANGAL KOYUYORDUK

Bir kış günü Üstad’ımız Emirdağ’ına gideceğiz dedi. Zübeyir Ağabey: “Peki Üstad’ım” dedi. Biz Üstad’ımızın odasından çıktık, kendi odamıza gelince Zübeyir Ağabey: “Kardeşim, nasıl yapacağız? Üstad’ımız Emirdağ’ına gitmek istiyor. Fakat bu jip üşütür Üstad’ımızı, hasta olur” dedi. “Ne yapalım Zübeyir Ağabey?” dedim. “Üstad’ımızın oturduğu arka tarafa döşek, yan taraflara yorgan, önüne de bir mangal koyalım” dedi. O mangal hala duruyor. Isparta’da müzede sergilenen mangal odur. O şekilde tatbik ettik, Üstad’ımızı Emirdağ’ına getirdik. Üstad’ımız Isparta’ya taşındıktan sonra da, Emirdağ’ına gelince 15-20 gün kalıyor, Emirdağ’la ilgisini hiç kesmiyordu. 10-15 gün kaldı, sonra geri geldik. Tâhirî Mutlu Ağabey de Üstad’ımızın yanında kalıyordu Isparta’da. Üstad’ımız dışarıdan geldiği zaman o yaşlı haliyle koşarak merdivenlerden iner, hemen Üstad’ımızın arabasının kapısını açar, kollarına girer, odasına çıkarırdı. İçimizde en yaşlı da Tâhirî Mutlu ağabeydi. Üstad’ımızı odasına götürdükten sonra Tâhirî Ağabey bana dedi ki: “Kardeşim şimdi bu araba var ya; Üstad’ımız Emirdağ’ına çok gidip-gelmek ister.

Fakat biz bu jiple Üstad'ımızı hasta eder, üşütürüz. Daha muhafazalı bir araba alalım" dedi. "Doğru ağabey" dedim. Alınacak arabayla ilgili ağabeylerle meşveret edildi.

MÜZEDE SERGİLENEN ARABAYI ANKARA'DAN SATIN ALDIK

Ağabeyler meşveretle araba alınmasına karar verdikten sonra Tâhirî Mutlu ağabeyle beraber İstanbul'a gittik. Gezdik, dolaştık, araştırdık, bir türlü bir araba nasip olmadı, alamadık. Isparta'ya geri geldik. Yine ağabeylerle istişare yapıldı. Oto boyacısı Hüsnü Altıntabak vardı, dedi ki: "İsterseniz bir de Ankara'ya gidin, orada da arabalar vardır." "Olur" dedik. Sonra, "İsterseniz ben de sizinle geleyim" dedi. Hüsnü Ağabey kaporta- boya işi yapıyordu, arabadan anlardı.

Tâhirî Mutlu, Hüsnü Altıntabak ve ben üç kişi Ankara'ya gittik. Ankara'da bize Kavaklıdere'yi gösterdiler. Kavaklıdere'de, bir galeride şimdi müzede sergilenen arabayı bulduk. 1954 model Chevrolet marka otomobil. Baktık, çok temiz bir araba... Çok hoşumuza gitti. Pazarlık da çok kolay oldu, bir zorluk çekmeden pazarlığı yaptık ve 13 bin liraya bu arabayı satın aldık. Amerikan Konsolosunun arabasıymış. Konsolos Amerika'ya dönerken eşyalarını satıp öyle gitmiş. Hâlbuki bu arabalardan İstanbul'da da vardı, orada alamadık ama Ankara'da elimizle koymuş gibi kolaylıkla aldık.

Isparta'ya geldik, jipi birisine sattık. Bu sefer, bu taksi Barla'ya gidemiyordu. Taşlı yollardan, dağdan gidiliyordu Barla'ya, başka yol yok. O zamanki mevcut yollar da çok bozuk, toz-toprak... Taksi ile diğer yerlere, Emirdağ'ına toz-toprak olsa da çok rahat gelebiliyorduk, Barla'ya gidilemiyordu. Barla'ya gitmek için taksi ile Eğridir'e kadar geliyoruz, Eğridir'de ben kalıyorum, Üstad'ımızla ağabeyler Eğridir gölünden kayıkla Barla'ya geçiyorlardı. Gölde dalga varsa karadan, Üstad'ımız işlekle, -Üstad'ımız eşek demez işlek derdi- ağabeyler yayan gidiyorlardı. Ben bu şekilde 3-5 gün beklerdim Eğridir'de. Üstad'ımız Barla'dan gelince, beraber Isparta'ya dönüyorduk.

Bu araba çok muhafazalıydı. Kışın kaloriferi, yazın da havalandırması var. Süspansiyonları da çok iyiydi. Bu arabada Üstad'ımız çok rahat etti.

Isparta'da müzede sergilenen 1954 model Chevrolet marka otomobil. Bediüzzaman hazretlerinin kullandığı dönemde plakası "ISPARTA T 20 001" iken, daha sonra bir müddet ticari taksi olarak kullanılabilmesi için değiştirilmiştir.

ÜSTAD'IMIZIN TEVFİK İLERİ İLE GÖRÜŞMESİ:

1957 senesiydi galiba. Isparta Milletvekili Senirkentli Tahsin Tola Ağabey, Risale-i Nur kitaplarının yeni harflerle basılması için Üstad'ımızla Başbakan Menderes ve Milli Eğitim Bakanı Tevfik İleri arasında irtibat kuruyordu. Tabi onlara Risalelerin mahiyetini de anlatıyor ve matbaalarda basılmasını istiyordu. Biliyorsunuz risaleler ilk defa 1956'da yeni harflerle hazırlanıp Ankara'da matbaalarda basıldı ve Üstad'ımıza getirdiler. O risaleler geldikten sonra Üstad'ımız öyle sevindi, öyle sevindi ki; hani bir çocuk arzu ettiği bir eşyayı alamaz, alınca da nasıl sevinirse aynı onun gibi çok sevindi... Peyderpey risalelerin hepsi basıldı ve hepsi de Üstad'ımızın tashihinden geçti.

Milli Eğitim Bakanı Tevfik İleri Üstad'ımıza dosttu. 1957'de Ankara'dan Eğridir taraflarına gelmiş, dönüşünde Isparta'ya gelecekti. Üstad'ımızı görmek istiyor, haber veriyorlar. İşte o gün Üstad'ımızla sabahleyin kırı gidecektik. Sabah arabaya indik, Zübeyir Ağabey ile Bayram Ağabey de vardı. Zübeyir Ağabey o zaman söyledi Üstad'ımıza. Dedi ki: "Üstad'ım Tevfik İleri gelmiş, Eğridir yolunda sizinle görüşmek arzu ediyormuş." Üstad'ımız: "Tamam, o zaman o tarafa gidelim" dedi ve biz o tarafa gittik. Eğridir yolunda Barla tarafına ayrılan yol ayrımında Külek Çeşmesi vardır. Oraya vardık, bekledik. Tevfik İleri daha gelmemişti. Biz orada beş on dakika bekledik. Tevfik İleri arabasıyla geldi, arabadan indi ve Üstad'ımızın yanına geldi. Ben dışarıda kaldım. Zübeyir Ağabey Üstad'ımızın yanında, arabanın içerisindeydi. Tevfik İleri de Üstad'ımızın arabasının içerisinde girdi ve on, on beş dakika kadar görüştüler. Ben dışarıda kaldığım için ne konuşuldu bilmiyorum, buna vakıf değilim.

DERSANENİN BOŞ KALMASINA ÜSTAD'IMIZ RAZI OLMUYOR

Sene 1958. Üstad'ımızın hizmetinde kalan Zübeyir, Bayram, Ceylan, Sungur, Tâhirî ağabeyler dâhil, bir mektuba imza attıkları için on ağabeyi tevkif ettiler ve Ankara'da topladılar. Üstad'ımızın yanında kalanlardan yalnız ben kaldım. Hem şoförlüğünü yapıyorum, hem de şahsi hizmetlerine bakıyorum. Birkaç gün sonra Vahşi Şaban Ağabey, Zekeriya Kitapçı, Küçük Ali ağabey de geldi. Onlar da Üstad'ımızın yanında kalmaya başladılar. Üstad: "Şaban sen neredesin?" dedi. Şaban Ağabey: "Ben Hüsrev ağabeye hizmet ediyorum Üstad'ım" dedi. "Keçeli sen şimdi bizim hizmetimizde kal, bak kardeşler yok" dedi. Şaban Ağabey bu şekilde Üstad'ımızın şahsi hizmetlerine bakmaya başladı. Zil çalınca Üstad'ın yanına gidip geliyordu.

Birkaç gün geçti Üstad'ımız: "Arabayı hazırlayın, Emirdağ'ına gideceğiz" dedi. Biz arabayı hazırladık, Üstad'ımızı bindirdik, Emirdağ'ına gideceğiz. Her zaman için evi birisi bekliyordu muhakkak. Ekseriyetle de Tâhirî Mutlu Ağabey kalıyordu evde, ev boş kalmıyordu. Biz dışarıdan geldiğimizde kornayı çaldık mı Tâhirî Mutlu Ağabey yukarıdan geliyor, hemen arabanın kapısını açıyor, Üstad'ımızın kolundan tutuyor yukarı çıkarıyordu.

Üstad'ımız Şaban ağabeye: "Biz Emirdağ'ına gideceğiz, sen burada kal" dedi. "Peki, Üstad'ım" dedi, biz gittik. Emirdağ'ında Üstad'ımız bir ay kadar kalıyordu. Biz gittikten sonra Mustafa Ezener Ağabey geliyor Üstad'ımızın evine. Şaban ağabeyden Üstad'ımızın Emirdağ'ına gittiğini öğreniyor, "Keşke biraz erken geleydin, Üstad'ımızı gitmeden evvel görecektim" diyor. Şaban Ağabey: "Ezener Ağabey, Üstad ne zaman geri gelir?" diyor. "Bir ay falan kalıyor Emirdağ'ında" diyor. "O zaman ben bir köye (Bozanönü köyü) kadar gideyim" diyor. Hâlbuki Üstad'ımız sen burada kal demişti ona. Biz Emirdağ'ına gittik, hemen geri geldik. Artık Üstad'ımıza manen malum olmuş demek ki.

Geldik Isparta'ya kapıya durduk, kimse yok... Hâlbuki kornayı çaldık mı Tâhirî Ağabey hemen gelirdi. Şaban ağabeyin de inmesi, gelmesi lazımdı. Kornayı çaldık kimse yok. İndim zile bastım, gene kimse yok. Ben ne yapacağımı şaşırdım. Üstad'ımız arabada bekliyor. Üstad'ımız arabada beklemeyi istemezdi. Beni bir telâşe aldı, ne yapacağımı şaşırdım. Birden aklıma komşunun duvarı geldi. Şimdi Üstad'ımızın arabasının sergilendiği bitişik komşu. Oradan atlayayım, evin kapısını açayım dedim. Atladım duvardan, arkadan sürgüyü açtım. Üstad'ımızın odasının anahtarı kendisindeydi. Üstad'ımızı odasına çıkardım.

O gün geçti, ertesi günü Şaban Ağabey geliyor bir bakıyor ki araba kapıda. "Eyvah! Yandık" diyor. Geldi hemen yukarıya çıktı: "Mahmut ne zaman geldiniz?" dedi. "Biz hemen geri döndük" dedim. "Yahu, Ezener Ağabey onlar bir ay sonra gelir demişti. Ben de köye gitmiştim. Üstad bana şimdi ne der, bana ne yapar?" dedi. "Bilmiyorum ağabey Üstad'ın ne yapacağını" dedim. O gün seslenmedi Üstad'ımız. Ertesi günü sabah namazından sonra sabah dersi için zile bastı. Dersi yaptık. Ondan sonra Üstad'ımız: "Ala külli hal, burasını terk etmeyecektin. Burası âlem-i İslam'ın merkezi hükmündedir." Dedi. Isparta çok mühim... Buraya her taraftan ziyarete geliyorlar. 50 sene evvel söylemişti bunu Üstad'ımız. Şimdi bakın bütün dünyadan geliyorlar. Isparta'yı ziyarete geliyorlar...

BEN ASKERE GİTTİM HÜSNÜ BAYRAM ÜSTAD'IMIZIN ŞOFÖRÜ OLDU

1958 senesinin sonlarına doğru ben askere gittim. Benden sonra Üstad'ımızın arabasını biraz Ceylan Ağabey, biraz da Bayram Yüksel ağabeyler kullanıyor. Fakat Üstad'ımız daha sonra onlara müsaade etmemiş. Hüsnü Bayram Ağabey kullanıyor otomobili. Üstad'ımızı İstanbul'a, Çemberlitaş'ta bulunan Piyer Loti Oteli'ne bu arabayla Hüsnü Bayram Ağabey götürüyor, oradan Emirdağ'ına geliyorlar. Birkaç kere de Ankara'ya gidiyorlar. Üstad'ımızı, son yolculuğu olan Urfa'ya da bu arabayla Hüsnü Bayram Ağabey götürüyor. Otomobil şimdi Isparta'da müze olan Üstad'ımızın evinde sergileniyor...